

Arrest

nr. 121 019 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat J. GEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2012 werd aan verzoeker de toekenning van een visum type D geweigerd omdat zijn Belgische echtgenote onvoldoende bestaansmiddelen had.

Op 4 juni 2013 werd door verzoeker een aanvraag ingediend, ditmaal op het grondgebied, tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit opnieuw in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 27 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Op 10 maart 2014 heeft verzoeker op eigen initiatief een syntheseseminarie ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de bestreden beslissing. Huidige zaak wordt in korte debatten behandeld en in dergelijke procedure is het niet voorzien dat verzoeker een syntheseseminarie kan neerleggen.

Bovendien is de procedure voor de Raad een inquisitoriale procedure waarbij het niet aan verzoeker toekomt om op eigen initiatief stukken aan de Raad toe te zenden.

Om deze reden wordt de syntheseseminarie uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker stelt dat zijn echtgenote is toegelaten tot een collectieve schuldenregeling bij beschikking van de arbeidsrechtbank te Brugge van 20 april 2012. Al haar inkomsten worden beheerd door de collectieve schuldenregelaar. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote wekelijks een leefgeld ontvangt van de collectieve schuldenregelaar ten belope van 115 euro. Tevens betaalt de collectieve schuldregelaar alle vaste kosten van zijn echtgenote. Dit alles bij elkaar gerekend maakt dat de echtgenote van verzoeker over 1330,61 euro per maand beschikt. Voorts merkt verzoeker op dat zijn echtgenote voltijds is tewerkgesteld en dat de collectieve schuldregelaar maandelijks haar loon ontvangt, waarbij opgemerkt dient te worden dat zij maandelijks 1737,54 euro ontvangt. Verzoeker stipt aan dat het gewaarborgd minimum inkomen voor personen met gezinslast 1089,82 euro bedraagt en aldus bedraagt het wettelijk referentie bedrag 1307,94 euro. Verzoeker stipt aan dat het inkomen van zijn echtgenote aldus beduidend hoger is. Verzoeker stelt dat zijn raadsman op 18 juni 2013 een schrijven heeft neergelegd van de collectieve schuldenregelaar waarbij werd aangetoond dat zijn echtgenote een inkomen heeft hoger dan het referentiebedrag zonder rekening te houden met de werkloosheidsuitkering. In die brief werd ook aangegeven dat verweerder ten allen tijde contact mocht opnemen om bijkomende inlichtingen te vragen, hetgeen niet is gebeurd. Verzoeker legt ook nog het aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2011 neer. Verder stelt verzoeker dat een geregistreerd huurcontract werd neergelegd zodat aan de voorwaarde van behoorlijke huisvesting is voldaan. Tevens werd op 24 juli 2012 het bewijs geleverd van een aansluiting bij de Belgische mutualiteit. Verzoeker stelt dat het onjuist is dat er geen bewijs van ziektekostenverzekering voorligt en legt bij zijn verzoekschrift nog een recentere ziektekostenverzekering neer.

Verzoeker heeft op 4 juni 2013 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.(...)"

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende documenten werden neergelegd:

- een schrijven *d.d.* 18.06.2013 van meester J. G, advocaat van de referentiepersoon
- een schrijven *d.d.* 14.11.2012 en 07.06.2013 van meester C. D, schuldbemiddelaar van de referentiepersoon; beschikking toelaatbaarheid *d.d.* 20.04.2012; ongedateerde lijst met schuldeisers van de referentiepersoon.

Verweerder concludeert dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd die de verklaringen van meester G. omtrent het inkomen van de referentiepersoon staven (loonfiches, attesten, ...) en dat bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan op heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verder stipt verweerder aan dat er evenmin bewijsstukken werden neergelegd aangaande de vereiste ziektekostenverzekering.

Verzoeker betwist niet dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen in de zin van de voormelde wettelijke bepaling dient te beschikken doch meent dat dit wel voldoende werd aangetoond en tevens stelt verzoeker dat er wel een bewijs van de vereiste ziektekostenverzekering werd neergelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 juni 2013 een geregistreerd huurcontract overmaakte, alsook een brief van Meester G. In deze brief wordt aangegeven dat de echtgenote van verzoeker is toegelaten tot de collectieve schuldenregeling bij beschikking van de arbeidsrechtbank *d.d.* 20 april 2012 en dat meester C. D. werd aangesteld als collectieve schuldbemiddelaar. Er wordt verduidelijkt dat alle inkomsten van mevrouw worden beheerd door meester D; dat zij wekelijks een leefgeld van 115 euro ontvangt; dat alle vaste kosten door meester D. worden betaald (huur: 550 euro per maand, telefoon 75 euro per maand, elektriciteit 171,31 per maand, water 25 euro per maand, alsook andere kosten). Verder wordt aangestipt dat mevrouw een zoontje ten laste heeft en zij aldus valt onder de categorie persoon die samenwoont met gezin ten zijnen laste, waarvoor het bestaansminimum 9716,87 euro per jaar bedraagt. Zodoende dient volgens meester G. aangetoond te worden dat mevrouw per maand minstens 971 euro heeft. Hij stipt aan dat het maandelijks inkomen van mevrouw hoger ligt met name 1314,17 euro. Verder heeft verzoeker ook de beschikking toelaatbaarheid *d.d.* 20 april 2012 van de arbeidsrechtbank neergelegd. In deze beschikking valt te lezen de vordering tot collectieve schuldenregeling toelaatbaar wordt verklaard en dat meester C. D. wordt aangewezen als schuldbemiddelaar. Er wordt ook een lijst van de schuldeisers van mevrouw gevoegd. Er werd ook nog een schrijven van 14 november 2012 van meester C. D. gevoegd waarin te lezen valt dat mevrouw voor 21.420,69 euro schulden heeft; dat zij wekelijks een leefgeld van 115 euro ontvangt en dat alle kosten waaronder huur (550 euro per maand), telefoon (75 euro per maand) elektriciteit (31,83 euro per maand), water (25 euro per maand) en andere door hem worden betaald. Tot slot wordt nog een brief van 7 juni 2013 van meester D. gevoegd waaruit blijkt dat de gegevens vermeld in zijn brief van 14 november 2012 ongewijzigd blijven, behalve dan de factuur elektriciteit die nu 171,31 euro per maand bedraagt.

Uit voormelde gegevens en meer bepaald de informatie gegeven door de schuldbemiddelaar blijkt dat mevrouw wekelijks 115 euro ontvangt of maandelijks maximum 509,30 euro per maand ontvangt. Tevens blijkt dat de schuldbemiddelaar de vaste kosten betaalt (550 euro huur, 75 euro telefoon, 171,31 euro elektriciteit en 25 euro water = 821,31 euro aan vaste kosten). In totaal heeft mevrouw dus 1330,61 euro per maand. Dit ligt hoger dan het wettelijk referentiebedrag van 1307,94 euro.

Er kan bezwaarlijk door verweerder worden gesteld dat de verklaringen van de schuldbemiddelaar die bij beschikking door de arbeidsrechtbank werd aangesteld louter beweringen zijn.

Wat betreft het motief dat er geen bewijs van ziektekostenverzekering werd neergelegd, kan verweerder wel worden gevolgd. Bij zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de

Unie op 4 juni 2013 werd aan verzoeker gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 3 september 2013 het bewijs te leveren van voldoende bestaansmiddelen en van een ziektekostenverzekering. Verzoeker heeft echter geen bewijs van een ziektekostenverzekering binnengebracht binnen de 3 maanden en ontkent dit ook niet doch stelt dat hij dit stuk al op 24 juli 2012 heeft aangebracht.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar stukken die hij naar aanleiding van een eerdere procedure heeft binnengebracht. Hij kan immers niet van verweerder verwachten dat deze op eigen initiatief alle stukken gaat onderzoeken die ooit door verzoeker zijn neergelegd. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd om een bewijs van ziektekostenverzekering neer te leggen en aldus diende verzoeker dit bewijs aan te brengen. Voorts merkt de Raad geheel ten overvloede op dat het mutualiteitsattest dat door verzoeker naar aanleiding van zijn eerdere procedure tot gezinshereniging werd neergelegd als niet conform werd beschouwd omdat volgens dit attest verzoeker reeds in België diende te wonen, hetgeen een inschrijving bij de gemeente veronderstelt, wat op dat ogenblik niet het geval was.

Het staat dus vast dat verzoeker op het ogenblik van de beoordeling niet voldeed aan de voorwaarde van het bewijs van een ziektekostenverzekering. Dit motief volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen. Verweerder kon dus in alle redelijkheid vaststellen dat verzoeker niet voldoet aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet welke verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt geen schending van de door hem aangevoerde bepaling aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU